

Krafter i rum

Jag målar slangar och lådor och något däremellan.

På 80-talet skulle jag göra en elefant som inte blev någon elefant då rummet pockade på att bli figurer. Väggar och golv höll sig ej på plats utan skapade kropp i rummet. Detta var mycket smärtsamt och under åren har detta legat som något olöst fenomen.

Perioder har jag flytt till att måla begripliga saker som landskap och stadsbilder.

Men denna gång (äntligen) har jag gått "all in" och bejakat mina rumsbryderier och slangat på utan förbehåll.

Vad det är låter sig icke entydigt beskrivas men det finns något pareidoliskt i det. Pareidoli är hjärnans benägenhet att tolka flertydiga former som bekanta figurer – och då allra helst som ansikten.

Kanske är det barndomens hästar som hälsar på från en annan värld. Någon skulle kalla den andevärlden själv kallar jag den fantasivärlden. Hur som helst något existerande som inte går att nå.

Eller som min kära far sa när jag var i tonåren "Daga har ett inre liv".

Självporträtt ackompanjerar det hela och även några objekt från modellinstallationerna som målats av. Att ha en tredimensionell förebild hjälper mig att ge målningarna en tredimensionell karaktär även ifall jag kanske inte behållit allt jag sett.